

Novena de la família a sant Josepmaria Escrivà

*“L’amor, que
porta al
matrimoni i a la
família, pot ser
també un camí
diví, vocacional,
meravellós,
canal per a una
completa
dedicació al
nostre Déu”*

INSTRUCCIONS PER FER LA NOVENA

Aquesta novena -pensada per a matrimonis (esposos i pares)- té per finalitat demanar a Déu, per intercessió de sant Josepmaria Escrivà, la gràcia de formar una família cristiana autèntica i de mantenir-la i millorar-la contínuament, sobre la base ferma de l’amor a Crist i l’exemple de la Sagrada Família, fonament sobre el qual -amb la gràcia de l’Esperit Sant- cal que qualsevol família cristiana sigui edificada. Cada dia de la novena consta de dues parts:

- 1) La primera és una selecció de textos, d’ensenyaments de sant Josepmaria Escrivà que transmeten llums de doctrina cristiana i orientacions pràctiques sobre algun aspecte concret de la família. S’inclouen aquests textos com a temes de reflexió (personal o en grup) i d’examen de consciència de cada un dels participants.
- 2) La segona part, d’acord amb els textos llegits i meditats, consta d’una sèrie d’intencions, de peticions adreçades a Déu nostre Senyor, per intercessió de sant Josepmaria, perquè tot allò que ha estat meditat es tradueixi en propòsits concrets, en esforços sincers per millorar les virtuts, en actituds i en accions eficaces per al bé de la família.

Com s’indica en les pàgines dedicades a cada un dels dies de la novena, els qui practiquen aquesta devoció poden utilitzar tots els textos que s’hi inclouen -tant els de meditació com els de les intencions-, o triar-ne només alguns, com els sembli més convenient. Sobre com fer la novena, suggerim el següent:

- Aquesta novena -com ja s’ha dit- s’adreça principalment als esposos i pares, amb la finalitat d’ajudar-los a santificar-se en el compliment dels deures conjugals i familiars. Per això, serà convenient que la practiquin els esposos, sols o en unió amb altres matrimonis, i també aquells fills que, per les seves circumstàncies personals (per estar ja casats o promesos) puguin aprofitar millor la doctrina i els suggeriments pràctics del fullet.

- La novena pot fer-se al llarg de nou dies consecutius, o en un sol dia setmanal al llarg de nou setmanes, o, amb plena llibertat, en terminis majors i ritmes menys regulars -encara que hi hagi interrupcions-, segons les possibilitats dels qui la practiquen.

- Quan fan la novena un o diversos matrimonis, poden repartir entre els diversos participants la lectura -pausada, en veu alta- dels textos per a reflexió, de les intencions i de l’oració final a sant Josepmaria. Pot fer aquesta última aquell que dirigeix o coordina la novena. Cada matrimoni o grup de matrimonis, a més de determinar lliurement els textos escollits, decidirà sobre la conveniència de fer o no una pausa de silenci després de cada text de reflexió que s’hagi llegit i de cada intenció. Es poden fer també comentaris espontanis, sempre que s’evitin en absolut crítiques o discussions.

- En el cas que no sigui possible practicar la novena en grup, comunitàriament, es pot fer individualment, de la manera que a cada un li sembli més convenient. I els textos de la novena podran ser usats, oportunament, per a una meditació i examen personal, en silenci, davant Déu nostre Senyor.

1r dia: El matrimoni, vocació cristiana

REFLEXIÓ: PARAULES DE SANT JOSEPMARIA

(Es poden llegir i meditar totes o només algunes, tal com hom prefereixi)

1. Per a què hi som al món? Per amar Déu, amb tot el nostre cor i amb tota la nostra ànima, i per estendre aquest amor a totes les criatures. O bé això sembla poc? Déu no deixa cap ànima abandonada a un destí cec: per a totes té un disseny, les crida totes amb una vocació personalíssima, intransferible. El matrimoni és camí diví, és vocació (Conv., núm. 106).
2. El matrimoni no és, per a un cristià, una simple institució social, i menys encara un remei per a les febleses humanes: és una autèntica vocació sobrenatural. Un sagrament gran en Crist i en l'Església, diu Sant Pau, i, ensems i inseparablement, un contracte que un home i una dona fan per sempre, perquè – tant si ho volem com no- el matrimoni instituït per Jesucrist és indissoluble: signe sagrat que santifica, acció de Jesús, que envaeix l'ànima dels qui es casen i els invita a seguir-lo, transformant tota la vida matrimonial en una divina caminada en la terra (És Crist que passa, núm. 23).
3. Fa quasi quaranta anys que predico el sentit vocacional del matrimoni. Quins ulls més plens de llum que he vist més d'una vegada, quan –creient, ells i elles, incompatibles en la seva vida la donació d'un mateix a Déu i un amor humà noble i net- em sentien dir que el matrimoni és un camí diví aquí a la terra! (Conv., n ° 91).
4. És important que els esposos adquireixin un sentit clar de la dignitat de la seva vocació, que sàpiguen que han estat cridats per Déu a arribar a l'amor diví també a través de l'amor humà; que han estat elegits, des de l'eternitat, per cooperar amb el poder creador de Déu en la procreació i després en l'educació dels fills, que el Senyor els demana que facin, de la seva llar i de la seva vida familiar entera, un testimoni de totes les virtuts cristianes (Conv., núm. 93).
5. Els esposos cristians [...] han de comprendre l'obra sobrenatural que implica la formació d'una família, l'educació dels fills, la irradiació cristiana en la societat. D'aquesta consciència de la pròpia missió depenen en gran part l'eficàcia i l'èxit de la seva vida: la seva felicitat (Conv., núm. 91).
6. L'amor, que porta al matrimoni i a la família, pot ser també un camí diví, vocacional, meravellós, canal per a una completa dedicació al nostre Déu. Feu les coses amb perfecció, us he recordat, poseu amor en les petites activitats de la jornada, descobriu -insisteixo- aquest quelcom diví que s'amaga en els detalls... (Conv., núm. 121).

INTENCIONS

(Es poden enunciar totes, o escollir només algunes)

Demanam a Déu nostre Senyor, per intercessió de sant Josepmaria:

A - Que ens faci comprendre la grandesa del matrimoni cristià; que entenguem que es tracta d'una vocació divina -una crida personal, amorosa, de Déu- i d'una missió que Ell ens confia en el món: formar una família cristiana, sana i santa, "cèl·lula fonamental, cèl·lula vital -com va dir el Papa Joan Pau II- de la gran i universal família humana" i de l'Església.

B - Que ens concedeixi l'alegria de saber que el nostre matrimoni i la nostra família són un camí diví, en el qual -conreant una intensa vida espiritual i ajudant-nos els uns als altres- podem i hem de seguir Crist, camí, veritat i vida, i imitar-ne l'amor i el lliurament.

C - Que no ens oblidem mai que Déu ens acompanya, enforteix i empara amb la gràcia del Sagrament del Matrimoni, i, per això, que confiïm en què Ell -amb la gràcia de l'Esperit Sant- ens omplirà de benediccions i ens farà capaços d'enfrontar fidelment totes les responsabilitats i problemes de la vida familiar.

D - Que Ell sempre ens recordi l'exemple de la Sagrada Família de Natzaret, Jesús, Maria i Josep, els quals -plens de fe i d'amor, i oblidant-se d'ells mateixos- van viure lliurats a estimar Déu Pare, i els uns als altres, amb una dedicació alegre i senzilla, curulla de generositat i d'esperit de servei.

Resar la pregària a sant Josepmaria

Oh Déu, que per mediació de la Verge Santíssima atorgàreu a sant Josepmaria, sacerdot, gràcies innombrables, escollint-lo com a instrument fidelíssim per fundar l'Opus Dei, camí de santificació en el treball professional i en l'acompliment dels deures ordinaris del cristià: feu que jo sàpiga també convertir tots els moments i circumstàncies de la meua vida en ocasió d'estimar-vos, i de servir amb alegria i amb senzillesa l'Església, el Sant Pare i les ànimes, il·luminant els camins de la terra amb la lluminària de la fe i de l'amor. Concediu-me per la intercessió de sant Josepmaria el favor que us demano. (demani's). Així sia.

Parenostre, Avemaria, Glòria.

2n dia: El matrimoni, camí de santedat

REFLEXIÓ: PARAULES DE SANT JOSEPMARIA

(Es poden llegir i meditar totes o només algunes, tal com hom prefereixi)

1. Aquesta és la voluntat de Déu, la vostra santificació. Avui, m'ho proposo un altre cop, i també us ho recordo a vosaltres i a tota la humanitat: aquesta és la Voluntat de Déu, que siguem sants [...] I què ens diu als casats? Què, als qui treballem al camp? Què, a les vídues? Què, als joves? [...]. I sòl puntualitzar que Jesucrist Senyor Nostre va predicar la bona nova per a tothom, sense cap mena de distinció [...]. A cadascú crida a la santedat, de cadascú demana amor: joves i ancians, solters i casats, sans i malalts, cultes i ignorants, treballin on treballin, siguin on siguin (Amics de Déu, n. 294).

2. El matrimoni s'ha fet perquè els qui el contrauen s'hi santifiquin, i santifiquin a través d'ell: per això els cònjuges tenen una gràcia especial, que confereix el sagrament instituit per Jesucrist. Aquell qui és cridat a l'estat matrimonial, hi troba -amb la gràcia de Déu- tot el que cal per a ser sant, per a identificar-se cada dia més amb Jesucrist, i per a dur envers el Senyor les persones amb les quals conviu. Per això jo penso sempre amb esperança i amb afecte en les llars cristianes, en totes les famílies que han sorgit del sagrament del Matrimoni, que són testimonis lluminosos d'aquest gran misteri diví (Conv., n. 91).

3. Els casats són cridats a santificar el matrimoni i a santificar-se en aquesta unió, per això cometrien un greu error, si edificuessin la seva conducta espiritual al marge de la llar i girant-s'hi d'esquena. La vida familiar, les relacions conjugals, la cura i l'educació dels fills, l'esforç per fer avançar econòmicament la família i per assegurar-la i millorar-la, el tracte amb les altres persones que constitueixen la comunitat social, tot això són situacions humanes i corrents que els esposos cristians han sobrenaturalitzat [santificar] (És Crist que passa, n. 23).

4. [El naixement de Jesús, el nostre Salvador] es compleix enmig de les circumstàncies més normals i ordinàries: una dona que dona a llum, una família, una casa. La Omnipotència divina, l'esplendor de Déu, passen a través de les coses humanes, s'uneixen a tot el que és l'humà. D'aleshores ençà els cristians sabem que, amb la gràcia del Senyor, podem i hem de santificar totes les realitats límpides de la nostra vida. No hi ha situació terrenal, per petita i corrent que sembli, que no pugui ésser ocasió d'unencontre amb Crist i etapa del nostre caminar cap al Regne del cel (És Crist que passa, n. 22).

5. Fills meus, allà on hi ha els vostres germans els homes, allà on són les vostres aspiracions, el vostre treball, els vostres amors, allà és el lloc del vostre encontre quotidià amb Crist. És, enmig de les coses més materials de la terra, on hem de santificar-nos, servint Déu i tots els homes (Conv., n. 113).

6. Admira la bondat del nostre Pare Déu: ¿no t'omple de goig la certesa que la teva llar, la teva família, el teu país, que estimes amb bogeria, són matèria de santedat? (Forja, n. 689)

7. Santificar la llar dia rera dia, crear, amb l'afecte, un autèntic ambient de família: es tracta d'això. Per santificar cada jornada, cal exercitar moltes virtuts cristianes: les teologals primer que tot i, després, totes les altres: la prudència, la lleialtat, la sinceritat, la humilitat, el treball, l'alegria ... (És Crist que passa, n. 23).

INTENCIONS

(Es poden enunciar totes, o escollir només algunes)

Demanem a Déu nostre Senyor, per intercessió de sant Josep maria:

A - Que compreguem que, vivint amb amor i amb l'esguard posat en Déu, podem santificar els deures conjugals i familiars (d'esposos, de pares, de fills), és a dir, que podem anar assolint, pas a pas, els cims de l'ideal cristià de santedat, i créixer dia rere dia en la identificació amb Jesucrist, imitant especialment el seu amor i les altres virtuts cristianes.

B - Que Ell posi en el nostre cor l'entusiasme per aquest ideal de santedat, que no és només per a les ànimes totalment dedicades a Déu en el celibat, sinó també per a nosaltres, els casats, ja què la vocació per la santedat, com va ensenyar sant Josep maria i l'Església proclama insistentment, és per a tots els fills de Déu, per a tots els batejats: solters, casats, vidus ..., sigui quina sigui la seva situació en el món.

C - Que ens ajudi a crear un autèntic ambient de família, que sapiguem lluitar per viure les virtuts que ens portin "a ser i a fer família": l'afecte abnegat, la humilitat i l'oblit de si, la comprensió, la grandesa de cor per oblidar i perdonar, i tot allò que contribueixi a vèncer les petiteses de l'egoisme i a fer triomfar l'amor.

D - Que ens adonem que Crist és present i ens espera en tots els moments i circumstàncies de la vida familiar, i que enfoquem cada un dels nostres deures com una resposta d'amor a Jesús, una resposta que Ell espera de nosaltres.

Resar la pregària a sant Josep maria

3r dia: L'amor cristià

REFLEXIÓ: PARAULES DE SANT JOSEPMARIA

(Es poden llegir i meditar totes o només algunes, tal com hom prefereixi)

1. L'amor té necessàriament les seves manifestacions característiques. Alguns cops es parla de l'amor com si fos un impuls envers la satisfacció pròpia, o bé un mer recurs per completar egoïstament la pròpia personalitat. I no és així: amor veritable és sortir de si mateix, és donar-se. L'amor comporta alegria, però és una alegria que té les arrels en forma de creu. Mentre estiguem a la terra i no hàgim arribat a la plenitud de la vida futura, no hi pot haver amor veritable sense una experiència del sacrifici, del dolor. Un dolor que s'assaboreix, que és amable, que és una font de fruïció íntima, bé que dolor real, perquè suposa vèncer el propi egoïsmes, i prendre l'Amor com a regla de totes i de cadascuna de les nostres accions. (És Crist que passa, n. 43).

2. L'amor pur i net dels esposos és una realitat santa que jo, com a sacerdot, beneeix amb totes dues mans [...]. El Senyor santifica i beneeix l'amor del marit envers la muller i el de la muller envers el marit [...]. Cap cristià, cridat o no a la vida matrimonial, no pot desestimar-la. (És Crist que passa, n. 24).

3. L'amor humà, l'amor d'aquí baix a la terra quan és de debò, ens ajuda a assaborir l'amor diví. Així entreveiem l'amor amb què gaudirem de Déu i el que hi haurà entre nosaltres, allà al cel, quan el Senyor sigui tot en totes les coses (I Corintis 15, 28). Aquest fet de començar a entendre què és l'amor diví ens empenyerà a manifestar-nos habitualment més compassius, més generosos. (És Crist que passa, n. 166).

4. Cadascun de nosaltres té el seu caràcter, els seus gustos personals, el seu geni - el seu mal geni, a vegades- i els seus defectes. Cadascú també té coses agradables en la seva personalitat, i per això i per moltes més raons, se'l pot estimar. La convivència és possible quan tothom fa per corregir les pròpies deficiències i procura passar per alt de les faltes del altri: és a dir, quan hi ha amor, que anul·la i supera tot allò que falsament podria ser causa de separació o de divergència. En canvi, si es dramatitzen els petits contrastos i mútuament es retreuen els defectes i les equivocacions, aleshores s'acaba la pau i es corre el risc de matar l'afecte (Conv., n. 108).

5. Només seràs bo, si saps veure les coses bones i les virtuts dels altres. Per això, quan hagi de corregir, fes-ho amb caritat, en el moment oportú, sense humiliar..., i amb ànim d'aprendre i de millorar tu mateix en allò que corregeixes (Solc, n. 455).

INTENCIONS

(Es poden enunciar totes, o escollir només algunes)

Demanem a Déu nostre Senyor, per intercessió de sant Josepmaria:

A - Que ens lliuri de l'egoïsmes i faci que mai no considerem el matrimoni com una solució per a la nostra realització egoïsta, com una manera d'exercir "el dret de ser feliç". Que veiem que això seria diluir el valor del matrimoni i transformar-lo en un simple mitjà per assolir satisfaccions egocèntriques, plaers i somnis purament personals. Que no perdem de vista que és una vocació d'amor, d'aquell amor veritable, que -com ensenya Jesús- troba més alegria en donar que rebre.

B - Que assolim l'amor autèntic, que consisteix a "voler bé", és a dir, a voler el bé dels altres (esposa, marit, fills): allò que els pot ajudar a ser millors, a treballar amb més alegria, allò que els pot alleujar els dolors i les sobrecàrregues, allò que contribueix a augmentar l'afecte entre tots, allò que ens pugui unir més, fins que tots junts formem -com diu el Papa Joan Pau II- una "comunitat de vida i d'amor".

C - Que els esposos compreguem que no ens pertanyem a nosaltres mateixos, ja que, davant Déu, vam oferir l'un a l'altre la disponibilitat generosa del cos -per viure la unió conjugal santa i pura, d'acord amb la llei de Déu i de la Santa Església-, i vam oferir també mútuament els nostres cors. Que, per això, estem decidits a viure les atencions, les delicadeses, la dedicació i el sacrifici propis de l'amor santificat, i que visquem amb responsabilitat el deure de protegir la nostra fidelitat, amb tota la sensibilitat i prudència necessàries (procurant viatjar junts, i discrets i reservats en el tracte amb companys, parents i amics de l'altre sexe, etc.).

D - Que tots ens esforcem -demanant-li a Déu molta ajuda- a corregir el nostre mal geni, el nostre mal humor, les fluctuacions de caràcter, les nostres manies, la nostra comoditat, i tots els defectes que perjudiquen la convivència, i, al mateix temps, que sabem tenir comprensió i paciència amb les faltes alienes, sense exagerar ni dramatitzar els problemes.

Resar la pregària a sant Josepmaria

4rt dia: L'amor de cada dia

REFLEXIÓ: PARAULES DE SANT JOSEPMARIA

(Es poden llegir i meditar totes o només algunes, tal com hom prefereixi)

1. No oblidin [els esposos] que el secret de la felicitat conjugal s'esdevé en les coses quotidianes, no en somnis. Està a trobar l'alegria amagada que dóna l'arribada a la llar, en el tracte tendre amb els fills, en el treball de tots els dies, en el qual col·labora la família entera, en el bon humor davant les dificultats, que cal afrontar amb esportivitat (Conv., n. 91).

2. Perquè en el matrimoni es conservi la il·lusió del començ, la dona ha de mirar de conquerir el seu marit cada dia, i el mateix s'hauria de dir al marit respecta a la seva muller. Cal recuperar l'amor a cada nova jornada, i l'amor es guanya amb sacrifici, amb somriures i també amb picardia. Si el marit arriba a casa cansat de treballar, i la dona comença a enraonar sense mesura, contant-li tot allò que al seu entendre va malament, ¿pot sorprendre algú que el marit acabi perdent la paciència? (Conv., n.107).

3. [Per a les dones] És sempre actual el deure d'ésser amables com quan éreu promeses, deure de justícia, perquè pertanyeu al marit: i ell tampoc no ha d'oblidar que és vostre i que conserva l'obligació de ser afectuós com un promès durant tota la vida. Malament, si somrieu amb ironia, en llegir aquest paràgraf: seria una mostra evident que l'afecte familiar s'ha convertit en glaçadora indiferència. (És Crist que passa, n. 26).

4. Quan la fe vibra en l'ànima, hom descobreix, en canvi, que les passes del cristià no se separen de la mateixa vida humana corrent i habitual. I que aquesta santedat gran, que Déu ens reclama, s'enclou aquí i ara, en les coses petites de cada jornada. (Amics de Déu, n. 312). 5. Quan un cristià fa amb amor allò que és més intranscendent de les accions de cada dia, justament allò traspua la transcendència de Déu. Per això us he repetit, amb un martelleig constant, que la vocació cristiana consisteix a fer hendecasil·labs amb la prosa de cada dia. Sembla, fills meus, que és a la línia de l'horitzó on s'ajunten el cel i la terra. Més no és així: on veritablement s'ajunten és en els vostres cors, quan viu santament la vida ordinària... (Conv., n. 116).

6. Feu [els esposos] les coses amb perfecció, us he recordat, poseu amor en les petites activitats de la jornada, descobriu -insisteixo- aquest quelcom diví que s'amaga en els detalls: tota aquesta doctrina troba un lloc especial en l'espai vital, on s'encasta l'amor humà. (Conv., n. 121).

INTENCIONS

(Es poden enunciar totes, o escollir només algunes)

Demanem a Déu nostre Senyor, per intercessió de sant Josepmaria:

A - La gràcia de no caure mai en la rutina i el cansament en la forma d'actuar, de mirar, de parlar els uns amb els altres, en l'afecte amb què ens saludem en trobar-nos o acomiadar-nos, en l'alegria que manifestem en arribar a casa, en l'educació amb què demanem les coses ("si-us-plau") i amb què les agraiem, en la delicadesa amb què avisem de les nostres sortides ("vaig a sortir, seré en aquest lloc fins a les ..."), i en tenir cura de les coses materials de la llar.

B - Que els esposos, ens tractem sempre "com si fóssim promesos" (com aconsellava sant Josepmaria), que pensem en les alegries quotidianes que podem donar-nos l'un a l'altre i als fills, a través de tants petits detalls, que no caiguem mai en l'abandonament personal (descuit de la presentació i l'arranjament personal de l'esposa, abandons del marit en la forma de presentar-se, de seure, d'aïllar-se per comoditat, d'ometre amb l'excusa que està cansat), que fugim, com del dimoni, de les grolleries, les inconveniències i les paraules ofensives.

C - Que no permetem que la televisió i l'ordinador -Internet- esdevinguin els "amos" de la casa, tirans que ofeguen i eliminen els moments d'intimitat, de canvis d'impressions, o la cordialitat de les converses a la taula, o els moments de confidències tots sols entre marit i muller i entre pares i fills.

D - Que, com deia sant Josepmaria, sapiguem fer, de la prosa diària, poesia heroica, veient en tots els moments i circumstàncies del treball de la llar, del compliment dels deures quotidians, fins i tot dels més materials (com rentar els plats, fer el llit, parar i desparar la taula, netejar la cuina, etc.) ocasions d'estimar i de servir, amb alegria i amb senzillesa, serveis que procurem repartir i assumir entre tots, amb generositat i alegria.

Resar la pregària a sant Josepmaria

5è dia: Llars lluminoses i alegres

REFLEXIÓ: PARAULES DE SANT JOSEPMARIA

(Es poden llegir i meditar totes o només algunes, tal com hom prefereixi)

1. Cada llar cristiana hauria de ser un recer de serenitat, on, per damunt de les petites contradiccions diàries, hom pogués trobar un afecte profund i sincer, una tranquil·litat pregona, fruit d'una fe real i viscuda. (És Crist que passa, n. 22)
2. La fe i l'esperança s'han de manifestar en la calma amb què s'enfoquen els problemes, petits o grans, que a totes les llars s'esdevenen, en la il·lusió amb què es persevera en el compliment de les obligacions pròpies de cadascú. Així, la caritat ho omplirà tot, i conduirà a compartir les alegries i els possibles pesars, a saber somriure, tot oblidant les pròpies preocupacions per atendre els altres; per escoltar l'altre cònjuge o als fills, mostrant-los que se'ls estima i comprèn de debò, a passar per alt petits refrecs sense importància que l'egoisme podria convertir en muntanyes. (És Crist que passa, núm. 23)
3. Allò que veritablement fa desgraciada a una persona -i àdhuc una societat entera- és aquesta recerca animosa de benestar, l'intent incondicionat d'eliminar tot allò que contraria. La vida presenta mil facetes, situacions diversíssimes, les unes aspres, fàcils tal vegada en aparença les altres. Cadascuna d'elles comporta la seva pròpia gràcia, és una crida original de Déu: una ocasió inèdita de treballar, de donar el testimoniatge diví de la caritat. (Conv., n. 97).
4. És de debò infinita la tendresa del Nostre Senyor. Mireu amb quina delicadesa tracta els seus fills. Ha fet del matrimoni un vincle sant, imatge de la unió de Crist amb la seva Església, un gran sagrament en el qual es fonamenta la família cristiana, que ha d'ésser, amb la gràcia de Déu, un ambient de pau i de concòrdia, una escola de santedat [...] Si hom viu el matrimoni com Déu vol, santament, la llar serà un racó de pau, lluminós i alegre (És Crist que passa, n. 78).
5. El que es cal per aconseguir la felicitat, no és una vida còmoda, sinó un cor enamorat (Solc, n. 795).
6. No m'oblidis que de vegades cal tenir al costat cares somrients. Propòsit sincer: fer amable i fàcil el camí als altres, que força amargors comporta la vida. (Solc, n. 63).
7. L'atenció que presti a la seva família sempre serà per a la dona la seva més gran dignitat: tenint cura del seu marit i dels seus fills o bé, per parlar en termes més generals, mitjançant el seu treball per crear al seu entorn un ambient acollidor i formatiu, la dona compleix el més insubstituïble de la seva missió i, en conseqüència, és aquí on pot assolir la seva perfecció personal. Com acabo de dir,

això no s'oposa a la participació en altres aspectes de la vida social [...]. També en aquests sectors la dona pot aportar una valuosa contribució, com a persona, i sempre amb les peculiaritats de la seva condició femenina. [...] És clar que, tant la família com la societat, necessiten aquesta aportació especial, que no és pas de cap manera secundària. (Conv., n. 87).

INTENCIONS

(Es poden enunciar totes, o escollir només algunes)

Demanem a Déu nostre Senyor, per intercessió de sant Josepmaria:

A - Que ens concedeixi la gràcia de no exagerar les contradiccions, els conflictes i els sacrificis diaris, les coses que ens fan patir, que sapiguem tenir grandesa d'ànima per a acceptar i oferir aquestes creus a Déu -molt units a la Creu de Crist-, evitant descarregar sobre els altres en forma de queixes, de laments, de paraules rancunioses, de comentaris que amarguen la vida de la llar. I que fugim, com del mateix dimoni, de la gelosia malaltissa, aquestes obsessions sense fonament seriós, que són una veritable tortura i que poden destruir l'harmonia del matrimoni.

B - Que siguem capaços d'encobrir amb un somriure -per amor a Déu i als altres- el sacrifici de la nostra dedicació, la nostra paciència amb els defectes dels altres i amb les seves manies, i també el nostre cansament, i que mai no anem amb aires de víctima o amb la cara trista de qui se sent incomprès i menyspreat, perquè creu que els altres no reconeixen tot allò que fa, ni corresponen com haurien de fer-ho.

C - Que sapiguem donar sempre un to optimista a les converses, que evitem judicis i comentaris pessimistes sobre els fets i les persones; que no fem un drama dels moments de dificultat econòmica, sinó que sapiguem lluitar i pregar junts per superar-los, de manera que la certesa que Déu ens estima i la virtut de l'esperança amarín de serenitat tota la vida familiar.

D - Que compreguem que la pau i la serenitat de la llar es fonamenten, sobretot, en aquestes bases fermes: la confiança en Déu, la humilitat (que ens porta a oblidar-nos de nosaltres i a donar-nos als altres), i també la virtut de l'ordre (ordre material, ordre en els horaris, ordre en els plans familiars, ordre en els comptes ...), ja que la pau, com repeteixen els sants, "és la tranquil·litat en l'ordre", i és, per tant, incompatible amb el desordre i l'abandonament.

Resar la pregària a sant Josepmaria

6è dia: Superar, amb Déu, les crisis i dificultats

REFLEXIÓ: PARAULES DE SANT JOSEPMARIA

(Es poden llegir i meditar totes o només algunes, tal com hom prefereixi)

11. Té un pobre concepte del matrimoni -que és un Sagrament, un ideal i una vocació-, aquell qui pensa que l'amor s'acaba quan comencen les penes i els contratemps, que la vida porta sempre amb si mateixa. És llavors quan l'afecte es referma. Les torrentades de les penes i de les contrarietats no són capaces d'ofegar el veritable amor: uneix més el sacrifici generosament compartit (Conv., n. 91).

2. Tindria un pobre concepte del matrimoni i de l'afecte humà qui pensés que en topar amb aquestes dificultats, l'amor i la contenció s'acaben. És justament aleshores, quan els sentiments que animaven aquelles criatures revelen llur veritable naturalesa, que la donació i la tendresa arrelen i es manifesten amb un afecte autèntic i profund, més poderós que la mort (Cant VIII, 6) (És Crist que passa, n. 24).

3. Si hi ha algú que diu que no pot aguantar això o allò, que li resulta impossible de callar, és que està exagerant per a justificar-se. Cal demanar a Déu la força de saber dominar el propi caprici, la gràcia, per saber tenir el domini de si mateix. Perquè els perills d'un enuig són aquí: que hom perdi el control i que les paraules puguin omplir-se d'amargor, i que arribin a ofendre i, per bé que tal vegada no es desitjava, a ferir i fer mal. (Conv., n. 108).

4. Una altra cosa molt important: ens hem d'avesar a pensar que mai no tenim tota la raó. Àdhuc es pot dir que, en assumptes d'ordinari opinables, mentre s'està més segur de tenir tota la raó, tant més indubtable és que no la tenim. En discórrer així, és més senzill de rectificar després i, si fa falta, demanar perdó, que és la millor manera d'acabar un enuig: així s'arriba a la pau i l'afecte. (Conv., n. 108).

5. Un últim consell: que no tinguin mai renyines davant els fills: per aconseguir-ho, bastarà que es posin d'acord amb una paraula determinada, amb una mirada, un gest. Ja tindran raons després, amb més serenitat, si no són capaços d'evitar-ho. La pau conjugal ha de ser l'ambient de la família, perquè és la condició necessària per a una educació profunda i eficaç. Que els nens vegin en els seus pares un exemple de donació de si mateixos, d'amor sincer, d'ajuda mútua, de comprensió, i que les petiteses de la vida diària no els ocultin la realitat d'un afecte, que és capaç de superar qualsevol cosa. (Conv., n. 108).

INTENCIONS

(Es poden enunciar totes, o escollir només algunes)

Demanem a Déu nostre Senyor, per intercessió de sant Josepmaria:

A - Que compreguem que totes les "crisis" matrimonials poden tenir dues sortides, depenent de la fe i de la grandesa de cor d'ambdós: o "acaben" amb el matrimoni, trencant la unitat i provocant la separació (que sol ser el triomf de l'egoisme i l'alegria del dimoni), o, per contra, marit i muller veuen en la "crisi" una crida de Déu per aprofundir tots dos junts en les causes dels desacords i baralles. Aquesta és la sortida que Déu espera. Després d'haver resat molt i de demanar consell, els dos hauran de decidir-se a corregir els antics defectes, amb humilitat, veuran la millor manera d'ajudar-se, tenint la seguretat que així sortiran enfortits de la crisi, amb més maduresa de caràcter i virtuts més fermes, de manera que allò que podria haver estat una ensopegada en el camí, es transformi en un esglaó que els faci pujar i créixer en la seva santa unió.

B - Que sapiguem tenir la sinceritat de reconèixer que, quan diem "no puc més", en el fons tots sabem que, resant amb fe i apropant-nos més de Déu -sobretot per mitjà de la confessió i de la comunió-, podrem aixecar més alta la Creu i carregar-la amb més gràcia, i que, d'aquesta manera, serem capaços de transformar el nostre amor -mitjançant la paciència, el perdó i la generositat- en un afecte més pur, reflex de l'amor misericordiós de Crist, i assolir la gràcia de la conversió dels nostres cors. I que no ens oblidem que, sobretot en les crisis més serioses, podrà ser necessari cercar, amb humilitat i confiança, l'orientació d'un sacerdot, el tractament d'un psiquiatre cristià, el consell d'un matrimoni amic.

C - Que evitem amb tota l'ànima comentaris despectius, crítiques i expressions ofensives sobre els parents (el sogre, la sogra, els cunyats i cunyades, cosins i cosines), i que, en general, evitem totes les actituds, paraules omissions i oblits que puguin ferir l'amor propi dels altres i deixar obertes nafres difícils de curar.

D - [Si, malauradament, ja hi va haver una separació] Que qui hagi patit una injustícia (perquè l'altre li va ser infidel, perquè no li va concedir el perdó quan va tornar penedit, perquè no va voler comprendre), vegi amb claredat que ara, més que mai, necessita estar a prop de Déu, enfortit per la gràcia divina i per l'orientació espiritual d'un bon confessor, i que compregui que, en aquests moments, Déu li demana principalment dues coses: primer, que resi per vèncer el ressentiment contra el qui va tenir la culpa principal en la separació, alhora que manté l'esperança en el miracle de la reconciliació, i, en segon lloc, que no es tanqui en la seva amargor, sinó que es dediqui amb més afany als fills, a l'apostolat, a les obres de caritat. -I que el qui va provocar amb el seu comportament la separació pensi que Déu li demana la humilitat de penedir-se, de demanar perdó amb tota sinceritat i de reparar, procurant compensar el més possible el mal causat.

Resar la pregària a sant Josepmaria

7è dia: Col·laboradors de Déu

REFLEXIÓ: PARAULES DE SANT JOSEPMARIA

(Es poden llegir i meditar totes o només algunes, tal com hom prefereixi)

1. El Senyor santifica i beneeix l'amor del marit envers la muller i el de la muller envers el marit: ha disposat no sols la fusió de llurs ànimes, sinó també dels cossos [...]. El Creador ens ha donat la intel·ligència, que és com una guspira de l'enteniment diví, que ens permet -amb la lliure voluntat, un altre do de Déu- conèixer i estimar, i ha posat en el nostre cos la possibilitat d'engendrar, que és com una participació del seu poder creador. Déu ha volgut servir-se de l'amor conjugal, per portar noves criatures al món i acrixer el cos de la seva Església (És Crist que passa, n. 24).
2. El sexe no és cap realitat vergonyosa, sinó un present diví que s'ordena netament a la vida, l'amor, a la fecunditat. Aquest és el context, el rerefons, en què se situa la doctrina cristiana sobre la sexualitat. La nostra fe no desconeix res de la bellesa del què és breu i generós, d'allò que és genuïnament humà, entre el que hi ha aquí baix. (És Crist que passa, n. 24).
3. La castedat -la de cadascú en el seu estat: solter, casat, vidu, sacerdot- és una triomfant afirmació de l'amor. (Solc, n. 831).
4. Participeu del poder creador de Déu i, per això, l'amor humà és sant, noble i bo: una alegria del cor, a la qual el Senyor -en la seva providència amorosa- vol que altres lliurement hi renunciem. Cada fill que us concedeix Déu és una gran benedició divina: no tingueu por als fills! (Solc, n. 691).
5. Beneixo els pares que en rebre amb alegria la missió que Déu els encomana, tenen molts fills. I jo invito els matrimonis a no obstruir les deus de la vida, a tenir sentit sobrenatural i valentia per empènyer endavant una família nombrosa, si Déu els hi envia. En lloar la família nombrosa, no vull dir la que és conseqüència de relacions merament fisiològiques, sinó la que és fruit d'exercitar les virtuts cristianes, la que té un alt sentit de la dignitat de la persona [...], la que sap que donar fills a Déu no solament consisteix a engendrar-los a la vida natural, sinó que exigeix també tota una llarga tasca d'educació: donar-los la vida és la primera cosa, però no ho és tot. Pot haver-hi casos concrets en els quals la voluntat de Déu -manifestada pels mitjans ordinaris- sigui precisament que una família sigui petita. Però les teories que de la limitació dels naixements, en fan un ideal o bé un deure universal o simplement general, són criminals, anticristianes i infrahumanes. (Conv., n. 94).

6. No és el nombre en si mateix el que és decisiu: tenir molts fills o tenir-ne pocs no és prou perquè una família sigui més o menys cristiana. L'important és la rectitud amb què es viu la vida matrimonial. El veritable amor mutu transcendeix la comunitat de marit i muller, i s'estén als seus fruits naturals: els fills. L'egoisme, al contrari, acaba rebaixant aquest amor a la simple satisfacció de l'instint i destrueix la relació que uneix pares i fills. [...] Jo veig clarament que els atacs a les famílies nombroses provenen de la manca de fe: són producte d'un ambient social incapaç de comprendre la generositat, que pretén d'encobrir l'egoisme i certes pràctiques inconfessables amb motius aparentment altruistes (Conv., n. 94).

INTENCIONS

(Es poden enunciar totes, o escollir només algunes)

Demanem a Déu nostre Senyor, per intercessió de sant Josepmaria:

A - Que sapiguem agrair-li cada dia el gran do dels fills -si Ell ens els ha donat-, i vegem en ells, en la seva educació humana, en la seva formació cristiana, en el seu veritable bé espiritual i material, una part importantíssima de la missió que Déu ens va confiar en cridar-nos amb la vocació matrimonial i familiar.

B - Que no oblidem mai que un fill nostre, tot i que sapiguem que ha de néixer -o ja va néixer- amb alguna deficiència física o mental, és un fill de Déu dotat d'una ànima immortal, ànima creada directament per Déu a imatge seva i destinada a gaudir eternament de l'amor de la Santíssima Trinitat. Que, amb aquesta seguretat, no ens deixem mai influenciar pels consells criminals (com el d'avortar) rebuts de persones que no saben com de gran és el menor dels fills de Déu, estimat i redimit per Crist, que va morir per ell en la Creu, com si fos únic al món.

C - Que tinguem la generositat, la fe i el valor de rebre de Déu tots els fills que honradament i generosa puguem criar i educar, i, que, si mai hi ha motius objectivament greus, seriosos i justos (mai per pura comoditat o egoisme) -com ensenya la doctrina catòlica- per espaiar per algun temps o indefinidament l'arribada de fills, sapiguem seguir fidelment (demanant el consell i l'orientació oportuns) les indicacions de l'Església sobre els mètodes naturals correctes per diferir l'embaràs.

D - [Per als que no han tingut fills] Que estiguem convençuts que, si Déu no ens ha donat fills, això no significa que hagi volgut disminuir en nosaltres l'ideal sant de la paternitat i de la maternitat, perquè sempre el podem exercir -cercant diligentment fer la voluntat de Déu-, dedicant-nos a altres membres de la família, o a entitats i activitats caritatives cristianes que tenen cura de nens abandonats, o treballant activament en la formació cristiana de la joventut, i, si és el cas, estudiant la possibilitat d'adoptar, amb el degut consell i prudència, un o més nens sense llar.

Resar la pregària a sant Josepmaria

8è dia: Educar als fills

REFLEXIÓ: PARAULES DE SANT JOSEPMARIA

(Es poden llegir i meditar totes o només algunes, tal com hom prefereixi)

1. La paternitat i la maternitat no s'acaben amb en el naixement: aquesta participació en el poder de Déu, que és la facultat d'engendrar, s'ha de prolongar en la cooperació amb l'Esperit Sant perquè culmini formant autèntics homes cristians i autèntiques dones cristianes. Els pares són els principals educadors dels seus fills, tant en allò que és humà com en el que és sobrenatural, i han de sentir la responsabilitat d'aquesta missió, que els exigeix comprensió, prudència, saber ensenyar i, per damunt de tot, saber estimar, i tenir el delit de donar bon exemple. No és un camí encertat, per a l'educació, la imposició autoritària i violenta. L'ideal dels pares es concreta més aviat a ésser amics dels seus fills: amics als quals confien les inquietuds, amb qui es consulten els problemes, dels quals hom espera un ajut eficaç i amable (És Crist que passa, n. 27).

2. Els pares eduquen fonamentalment amb llur conducta. Allò que els fills i les filles busquen en el pare o en la mare no són pas uns coneixements més amplis que els seus o uns consells més o menys encertats, sinó quelcom de més categoria: un testimoniatge del valor i del sentit de la vida encarnat en una existència concreta, confirmat en les diverses circumstàncies i situacions (És Crist que passa, n. 28).

3. Si jo hagués de donar un consell als pares, els donaria sobretot aquest: que els vostres fills vegin -de petits ho veuen tot, i ho judiquen: no us feu il·lusions -que intenteu viure d'acord amb la vostra fe, que Déu no és tan sols en els vostres llavis, sinó que és en les vostres obres, que us esforceu a ser sincers i lleials, que us estimeu vosaltres i que els estimeu de debò. És així com contribuïreu millor a fer-ne uns cristians veritables, uns homes i dones íntegres capaços d'afrontar amb esperit obert les situacions que la vida els presenti, de servir els seus conciutadans i de contribuir a la solució dels grans problemes de la humanitat. (És Crist que passa, n. 28).

4. Cal que els pares trobin temps per estar amb els seus fills i parlar-hi. Els fills són el més important: més important que els negocis, que la feina, que el descans. En aquestes converses convé d'escoltar-los amb atenció, d'esforçar-se per comprendre'ls, de saber reconèixer la part de veritat -o tota la veritat- que hi pugui haver en algunes de les seves rebel·lies. I, ensem, ajudar-los a encarrilar bé els seus afanys i il·lusions, ensenyar-los de considerar les coses i de raonar; no imposar-los una conducta, sinó mostrar-los els motius, sobrenaturals i humans, que l'aconsellen. En un mot, respectar la seva llibertat, ja que no hi ha veritable educació sense responsabilitat personal, ni responsabilitat sense llibertat. (És Crist que passa, n. 27).

INTENCIONS

(Es poden enunciar totes, o escollir només algunes)

Demanem a Déu nostre Senyor, per intercessió de sant Josepmaria:

A - Que sapiguem lliurar-nos de veritat a la missió d'educar integralment els fills que Déu ens ha confiat, sabent que -en matèria d'educació- res en el món no pot substituir l'exemple diari dels pares, ni la dedicació amb què es consagren, amb esforç i perseverança, a formar els fills perquè es facin homes i dones de caràcter i bons cristians. I que -al mateix temps- no oblidem que, per formar homes i dones de caràcter cal unir, l'afecte, la fortalesa de saber dir que no, ja que la debilitat i la condescendència covarda dels pares (o dels avis) només serveixen per causar mal als fills.

B - Que Déu ens ajudi a evitar l'autoritarisme irritat -que no és més que una explosió de mal geni-, les imposicions aspres, les baralles violentes, el descontrol dels nervis, ja que moltes vegades són un senyal clar que als pares els va faltar el sacrifici suficient per dedicar temps i paciència a escoltar als fills, a comprendre'ls, a dialogar amb ells ... Que Déu ens ajudi especialment a veure la manera pràctica d'ensenyar les virtuts bàsiques, com la lleialtat, la sinceritat, el respecte per tot tipus de persones, la generositat i el desprendiment, l'ordre, la disciplina, la responsabilitat en l'estudi i en el treball, la solidaritat amb els necessitats..., virtuts humanes que són la base de les sobrenaturals. -I que entenguem que només es pot exigir molt i amb afecte, quan s'ha donat molt.

C - Que mai no oblidem que -com ensenyava sant Josepmaria- cada ésser humà és com una pedra preciosa, que té una única manera de ser tallada i d'arribar a la perfecció. Que evitem, per això, educar els fills en sèrie, intentant ficar-los en el mateix motlle. Les virtuts cristianes es poden adquirir per diversos camins -sense fer concessions a l'error, l'abandonament, ni a la tebiesa-, i el cor dels pares ha de tenir la "saviesa de l'amor", que sap respectar la natural diversitat dels fills i tractar cada un d'ells amb justícia, de la manera més adequada a les seves condicions personals.

D - Que els pares cristians sapiguem comprendre que cadascun dels nostres fills és, per sobre de tot, fill de Déu, i que el més important per a cada un és el que Déu li demana, la seva autèntica vocació, tant en el terreny humà (vocació professional, desenvolupament dels seus dons i aptituds), com en el terreny espiritual: la vocació a la santedat en el matrimoni, o en la crida a una dedicació total al servei de Déu i dels altres, vivint el celibat, i també la dedicació a diverses manifestacions de responsabilitat i servei social, d'apostolat, de catequesi, d'assistència, etc.

Resar la pregària a sant Josepmaria

9è dia: Déu a la llar

REFLEXIÓ: PARAULES DE SANT JOSEPMARIA

(Es poden llegir i meditar totes o només algunes, tal com hom prefereixi)

1. Els matrimonis tenen gràcia d'estat -la gràcia del sagrament- per viure totes les virtuts humanes i cristianes de la convivència: la comprensió, el bon humor, la paciència, el perdó, la delicadesa en el tracte mutu. L'important és que no s'abandonin, que no deixin que la nerviositat, l'orgull o les manies personals els dominin. Per això, el marit i la muller han de créixer en vida interior i aprendre de la Sagrada Família a viure amb finor -per un motiu humà i sobrenatural alhora- les virtuts de la llar cristiana. Torno a dir: la gràcia de Déu no els manca (Conv., n. 108).
2. En tots els ambients cristians se sap, per experiència, els bons resultats que dona aquesta iniciació natural i sobrenatural a la vida de pietat, feta a l'escalf de la llar. El nen aprèn a posar el Senyor en la línia dels afectes primers i més fonamentals; aprèn a fer-se amb Déu com a Pare i amb la Verge com a Mare, aprèn a pregar, seguint l'exemple dels seus pares. Quan això s'entén, es veu la gran tasca apostòlica els pares poden dur a terme, i com estan obligats a ser sincerament pietosos, per poder transmetre -més que no pas ensenyar- aquesta pietat als fills (Conv., núm. 103).
3. Els mitjans? Hi ha pràctiques de pietat -poques, breus i habituals- que s'han viscut sempre en les famílies cristianes, i jo entenc que són meravelloses: la benedicció de la taula, el rés del rosari tots plegats [...], les oracions personals en llevar-se i en ficar-se al llit [...]. És així que aconseguirem que Déu no sigui considerat com un estrany, a qui es va a veure un cop a la setmana, el diumenge, a l'església; que Déu sigui vist i tractat com és en realitat: també enmig de la llar. (Conv., n. 103).
4. No es perd mai la pietat que les mares fiqueu al cor dels vostres fills (Butlletí Romana, 2001, vol. 1, pàg. 121).
5. Penso sempre amb esperança i amb afecte en les llars cristians, en totes les famílies que han sorgit del sagrament del Matrimoni, que són testimonis lluminosos d'aquest gran misteri diví -sacramentum magnum! (Ef. 5, 32), sagrament gran -de la unió i de l'amor entre Crist i la seva Església. Hem de treballar per tal que aquestes cèl·lules cristianes de la societat neixin i es vagin fent amb afany de santedat (Conv., n.91).
6. Per això, tal vegada, no es pot proposar als esposos cristians un model millor que el de les famílies dels temps apostòlics [...] Famílies que visqueren de Crist i que donaran a conèixer Crist. Petites comunitats cristianes, que foren com centres d'irradiació del missatge evangèlic. Unes llars iguals a les d'altres d'aquells temps, animades, però d'un esperit nou, que s'encomanava a aquells qui les coneixien i les

tractaven. Això foren els primers cristians, i això hem d'ésser els cristians d'avui: sembradors de pau i d'alegria, de la pau i de l'alegria que Jesús ens ha portat. (És Crist que passa, n. 30).

INTENCIONS

(Es poden enunciar totes, o escollir només algunes)

Demanem a Déu nostre Senyor, per intercessió de sant Josepmaria:

A - Que ens ajudi a comprendre que no hi ha res que atregui més cap a Déu als fills que veure que la fe i la pràctica religiosa dels seus pares es tradueix, dia rere dia, en fruits pràctics, en virtuts cristianes. Que vegin que el pare i la mare estan més alegres, més units, que són més pacients, que tenen forces per enfrontar amb optimisme - confiant plenament en Déu - les tribulacions, per grans que siguin, que saben comprendre, disculpar i perdonar les ofenses o ingratituds que reben. En resum, que els fills notin que nosaltres, els pares, més que amb paraules o sermons, ensenyem amb l'exemple una conducta impregnada per l'amor de Crist.

B - Que els fills vegin que la participació dels pares en la Santa Missa, la comunió freqüent, el Sant Rosari, les oracions del matí i de la nit, la benedicció de la taula, etc., es viu amb fidelitat alegre i no mecànicament o com una obligació. Que, en totes les nostres pràctiques religioses, notin un autèntic amor a Déu Pare, a Jesucrist (sobretot en l'Eucaristia), i a l'Esperit Sant, un afecte filial a la Mare de Déu, i també la confiança amb els sants Àngels i l'«amistat» familiar amb els sants de particular devoció de cadascú.

C - Que, amb l'ajuda de la gràcia divina, no ens cansem de pregar els uns pels altres, i especialment els pares pels fills, sobretot si aquests es troben en dificultats serioses (morals, espirituals, d'hàbits o companyies perilloses), que no ens falti una fe gran en què l'afecte, l'exemple i la paciència, units a una oració perseverant -comptant sempre amb la mediació de la Mare de Déu-, deixaran una bona llavor plantada en el cor dels fills, llavor que no es perdrà, sinó que acabarà per donar el seu fruit, encara que tardi anys.

D - Que, molt conscients que -com repetia el Papa Joan Pau II- "el futur de la humanitat passa per la família", s'encengui en els nostres cors l'ideal de formar una llar cristiana, que pugui ser un punt lluminós enmig de la foscor d'aquest món materialista i hedonista, que sigui com una lluminària que atregui molts matrimonis i nuvis joves, i desperti en ells el desig de fer tot el possible per formar una família cristiana, unida, alegre i fecunda.

Resar la pregària a sant Josepmaria